

Sygn. akt VU 731/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku D. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania D. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 29 czerwca 2016 r. sygn. (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy D. G. prawo do emerytury z dniem (...) 2016r.,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy D. G. kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt V U 731/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 czerwca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił D. G. prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego stażu 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W dniu 25 lipca 2016 roku pełnomocnik D. G. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. W odwołaniu wniósł o zmianę decyzji i ustalenie, że wnioskodawcy przysługuje prawo do emerytury w wieku obniżonym do 60 lat z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach przez okres minimum 15 lat przed dniem 1 stycznia 1999 roku poprzez zaliczenie pracy w (...) w B. koło B. w okresie od 2 marca 1984 roku do 31 grudnia 1998 roku i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca D. G., urodzony (...), złożył w dniu 29 września 2015 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 akt emerytalnych)

Decyzją z dnia 30 października 2015 roku ZUS odmówił odwołującemu prawa do emerytury, gdyż nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach oraz nie osiągnął wieku 60 lat.

(dowód: decyzja z dnia 30 października 2015 roku k. 11 akt emerytalnych)

Od powyższej decyzji wnioskodawca złożył odwołanie w dniu 3 grudnia 2015 roku.

(dowód: odwołanie k. 15 akt emerytalnych)

Wyrokiem z dnia 3 marca 2016 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie sygn. akt V U 1330/15 oddalił odwołanie skarżącego z uwagi na brak wieku emerytalnego.

(dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 3 marca 2016 roku w sprawie V U 1330/15 k. 17 akt emerytalnych)

W dniu 20 czerwca 2016 roku odwołujący złożył ponowny wniosek o przyznanie emerytury.

(dowód: wniosek z dnia 20 czerwca 2016 roku k. 18 akt emerytalnych)

D. G. na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się okresem ubezpieczenia w łącznym rozmiarze 26 lat i 15 dni w tym 24 lata, 11 miesięcy i 20 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 25 dni okresów nie składkowych. Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył wnioskodawcy 8 lat i 6 miesięcy.

(dowód: decyzja z dnia 29 czerwca 2016 roku k. 20 akt emerytalnych, odpowiedź na odwołanie ZUS k. 8-9 akt sprawy)

Organ rentowy odmówił zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 2 marca 1984 roku do 31 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w B. na stanowisku blacharz- monter, ponieważ wnioskodawca nie przedłożył świadectwa pracy w warunkach szczególnych natomiast na podstawie złożonych przez niego dokumentów nie jest możliwe jednoznaczne określenie charakteru wykonywanej pracy. Nadto wskazał, że nie jest możliwym jednoznaczne określenie charakteru pracy wymienionej w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

(dowód: odpowiedź na odwołanie ZUS k. 8-9 akt sprawy)

D. G. w spornym okresie od dnia 2 marca 1984 roku do 31 grudnia 1998 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w W. Oddział w B., którego następcą prawnym było Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. Oddział w B. a obecnie jest (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R..

Wnioskodawca pracował tam na stanowisku:

- robotnik budowlany - od 2 marca 1984 roku do 31 grudnia 1984 roku,
- blacharz izolacji termicznej - od 1 stycznia 1985 roku do 31 sierpnia 1985 roku,
- monter ścian osłonowych – od 1 września 1985 roku do 25 czerwca 1986 roku,
- izolarz – od 26 czerwca 1986 roku do 31 marca 1988 roku,
- blacharz – izolarz – od 1 kwietnia 1988 roku do 27 września 1992 roku,
- izolarz – od 28 września 1992 roku do 30 kwietnia 1996 roku,

- blacharz- izolator – od 1 maja 1996 roku do 31 grudnia 1998 roku.

(dowód: świadectwo pracy k. 9, umowa o pracę z dnia 2 marca 1984 roku, umowa o pracę z dnia 16 marca 1984 roku, angaż z dnia 4 lutego 1985 roku, angaż z dnia 10 lipca 1986 roku, pismo z dnia 2 stycznia 1991 roku, angaż o powierzeniu obowiązków z dniem 1 września 1985 roku, angaż z dnia 5 marca 1988 roku, pismo z dnia 2 stycznia 1991 roku, angaż z dnia 1 października 1992 roku, angaż z dnia 30 kwietnia 1996 roku, angaż z dnia 1 października 1992 roku w aktach osobowych wnioskodawcy)

Przedsiębiorstwo (...) zajmowało się wykonywaniem usług budowlanych na rzecz różnych firm. Wnioskodawca w spornym okresie najdłużej pracował przy budowie Elektrowni (...). Poza tym pracował na budowie w O..

(dowód: zeznania świadka R. K. protokół rozprawy z dnia 8 grudnia 2016 roku od minuty 3:33 do minuty 3:54, zeznania świadka J. B. – protokół rozprawy z dnia 8 grudnia 2016 roku od minuty 10:34 do minuty 10:40, zeznania świadka Z. W. –protokół rozprawy z dnia 8 grudnia 2016 roku od minuty 14:35 do minuty 14:53)

W angażach stanowiska pracy wnioskodawcy były określane jako: robotnik budowlany, blacharz izolacji termicznej, monter ścian osłonowych, izolator, blacharz izolator.

(dowód: świadectwo pracy k. 9, umowa o pracę z dnia 2 marca 1984 roku, umowa o pracę z dnia 16 marca 1984 roku, angaż z dnia 4 lutego 1985 roku, angaż z dnia 10 lipca 1986 roku, pismo z dnia 2 stycznia 1991 roku, angaż o powierzeniu obowiązków z dniem 1 września 1985 roku, angaż z dnia 5 marca 1988 roku, pismo z dnia 2 stycznia 1991 roku, angaż z dnia 1 października 1992 roku, angaż z dnia 30 kwietnia 1996 roku, angaż z dnia 1 października 1992 roku w aktach osobowych wnioskodawcy)

W okresie zatrudnienia w macierzystym zakładzie pracy w Przedsiębiorstwie (...) od 2 marca 1984 roku do 31 grudnia 1998 roku, z wyłączeniem okresów pracy na budowach eksportowych, do stałych obowiązków wnioskodawcy należało wykonywanie na wysokości prac termoizolacyjnych urządzeń i instalacji technologicznych elektrowni (tj. bloki, rurociągi, kotły energetyczne).

Prace termoizolacyjne bloków energetycznych polegały na przybiciu do ściany bloku blachy za pomocą pistoletu, następnie położeniu na blachę wełny mineralnej i przymocowaniu kolejnej warstwy blachy przy pomocy wkrętów. Bloki energetyczne miały wysokość do 120 metrów. Prace izolacyjne zaczynały się od 6-10 metrów.

Tożsame prace wnioskodawca wykonywał przy wykonywaniu prac termoizolacyjnych kotłów energetycznych i rurociągów. Rurociągi były okładane wełną i następnie montowano przy pomocy wiertarki blachę. Prace te zaczynały się od 2 metrów do 50-60 metrów. Rurociągi były na wysokości do 100 metrów. Kotły energetyczne miały wysokość do 108 metrów. Kotły były okładane wełną mineralną od wysokości 12 metrów, a następnie zamykane płaszczem z blachy, który był przykręcony śrubami.

(dowód: zeznania świadka R. K. – protokół rozprawy z dnia 8 grudnia 2016 roku od minuty 2:37 do minuty 9:34, zeznania świadka J. B. - protokół rozprawy z dnia 8 grudnia 2016 roku od minuty 9:44 do minuty 13:55, zeznania świadka Z. W. - protokół rozprawy z dnia 8 grudnia 2016 roku od minuty 14:07 do minuty 16:56)

Wnioskodawca w następujących okresach pracował na budowach eksportowych:

- od dnia 6 lipca 1989 roku do 16 lutego 1990 roku na budowie zagranicznej w RFN na stanowisku izolator-blacharz, przebywał na urlopie dewizowym od dnia 19 lutego 1990 roku do dnia 12 marca 1990 roku;

- od dnia 13 listopada 1990 roku do 20 grudnia 1990 roku na budowie zagranicznej w RFN na stanowisku blacharz,

- od 4 listopada 1991 roku do 13 sierpnia 1992 roku na budowie S. zagranicznej w RFN na stanowisku blacharza, przebywał na urlopie dewizowym, który rozpoczął się dnia 17 sierpnia 1992 roku i zakończył dnia 25 września 1992 roku w wymiarze 34 dni roboczych.

(dowód: pismo z dnia 14 września 1992 roku, umowa o pracę z dnia 22 listopada 1991 roku, pismo z dnia 20 grudnia 1990 roku, pismo z dnia 29 marca 1990 roku, umowa z dnia 26 czerwca 1989 roku w aktach osobowych wnioskodawcy)

W okresie pracy na budowach eksportowych wnioskodawca w macierzystym zakładzie pracy korzystał z urlopu bezpłatnego.

(dowód: umowa z dnia 22 listopada 1991 roku, umowa z dnia 26 czerwca 1989 roku w aktach osobowych wnioskodawcy)

Wnioskodawcy nie zostało wystawione świadectwo pracy w warunkach szczególnych.

(okoliczność bezsporna)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat, jest członkiem OFE i wniósł o przekazanie środków zgromadzonych w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Wobec powyższego na wnioskodawcy, zgodnie z treścią art. 6 k.c, spoczywał ciężar wykazania pracy w szczególnych warunkach. Wnioskodawca przedstawił świadków na okoliczność swojej pracy w Przedsiębiorstwie (...) oraz na budowach eksportowych.

Charakter pracy wnioskodawcy w macierzystym zakładzie Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 2 marca 1984 roku do 31 grudnia 1998 roku Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: J. B., R. K. i Z. W.. Zeznania świadków korespondują z zeznaniami wnioskodawcy oraz dokumentami zgromadzonymi w aktach osobowych. Do stałych obowiązków skarżącego w całym spornym okresie pracy w macierzystym zakładzie pracy – jak wynika z zeznań świadków - należało wykonywanie prac termoizolacyjnych urządzeń i instalacji technologicznych (tj. budynki elektrowni, rurociągi przesyłowe i kotły energetyczne). Prace termoizolacyjne budynków polegały na obłożeniu ścian budynków blachą, następnie wełną mineralną i ponownie blachą. Natomiast prace termoizolacyjne rurociągów przesyłowych i kotłów energetycznych polegały na obłożeniu ich wełną mineralną, a następnie blachą. Wnioskodawca wykonywał w/w prace w pełnym wymiarze czasu pracy, będąc zatrudnionym na cały etat. Zważywszy, że świadkowie w spornym okresie wykonywali takie same prace co wnioskodawca, należy uznać że dysponują oni bezpośrednią i szczegółową, a co za tym idzie wiarygodną wiedzą co do zakresu obowiązków wnioskodawcy oraz warunków w jakich jego praca była świadczona.

Pomimo, że skarżący w całym spornym okresie od 2 marca 1984 roku do 31 grudnia 1998 roku miał taki sam zakres obowiązków – co wynika z zeznań wnioskodawcy i świadków – pracodawca stosował różne nazewnictwo dla określenia jego stanowiska pracy a mianowicie: robotnik budowlany, blacharz izolacji termicznej, monter ścian osłonowych, monter izolacji termicznej, izolator oraz blacharz – izolator.

Nie mniej o szczególnych warunkach pracy nie decyduje nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj pracy rzeczywiście wykonywanej przez pracownika. Okoliczność stosowania przez pracodawcę różnego nazewnictwa dla określenia zajmowanego przez wnioskodawcę stanowiska pracy, przy niezmienionym zakresie faktycznych obowiązków, nie może prowadzić do uznania, że wnioskodawca nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych. Zmiany w nazewnictwie stanowiska pracy wnioskodawcy, wynikały po prostu ze zmiany nomenklatury oraz ze zmian w przepisach, ale nie wiązały się ze zmianą charakteru wykonywanej pracy.

Wnioskodawca jak wykazało postępowanie dowodowe w całym spornym okresie, gdy pracował w macierzystym zakładzie pracy wykonywał prace na wysokości przy montowaniu izolacji termicznych na ścianach budynków Elektrowni, rurociągów przesyłowych oraz kotłów energetycznych. Prace te są pracami o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Świadczy o tym zarówno zakres jego obowiązków, charakter pracy, jak i warunki w jakich praca była świadczona.

Ustawodawca zalicza w/w prace do prac w szczególnych warunkach w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. I tak, zatrudnienie przy pracach antykorozyjnych i termoizolacyjnych urządzeń i instalacji technologicznych zostało wymienione w wykazie A dziale IV poz. 38 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku i jak takie podlega uwzględnieniu jako praca w warunkach szczególnych na cele emerytalno – rentowe. Natomiast prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości zostały wymienione w wykazie A dziale V poz.5 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Z racji tego że prace termoizolacyjne były wykonywane przez skarżącego na wysokości (od 5 m do 150 m) i polegały na montowaniu na urządzeniu technologicznym płaszcza z blachy, prace te należy zakwalifikować do prac wymienionych zarówno w wykazie A dziale IV pod poz. 38 jak i w wykazie A dziale V pod poz.5.

Oceny tej nie zmienia okoliczność nie wystawienia wnioskodawcy przez Przedsiębiorstwo (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością świadectwa pracy w szczególnych warunkach za spornych okres czasu. Skoro przeprowadzone w sprawie dowody wykazały, że wnioskodawca taką pracę rzeczywiście świadczył, brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach, nie może go pozbawiać prawa do emerytury, jak chce organ rentowy. Świadectwo pracy w szczególnych warunkach – jak już wyżej podnoszono- nie jest bowiem wyłącznym dowodem służącym do wykazania charakteru świadczonej pracy. A co za tym idzie jego brak nie wyklucza ustalenia, że świadczona praca była pracą w szczególnych warunkach.

Sąd nie zaliczył natomiast wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów pracy na budowach eksportowych od 6 lipca 1989 roku do 16 lutego 1990 roku, od 13 listopada 1990 roku do 20 grudnia 1990 roku oraz od 4 listopada 1991 roku do 13 sierpnia 1992 roku w RFN. Wnioskodawca nie udowodnił bowiem, pomimo spoczywającego na nim ciężaru dowodu, aby w w/w okresach wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Z jedynych dostępnych dokumentów w postaci umów o pracę na budowach eksportowych wynika li tylko, że skarżący pracował na budowach eksportowych na stanowisku blacharza oraz izolatora-blacharza. Nie jest to jednak wystarczające dla określenia charakteru jego pracy. Pomimo to skarżący nie zgłosił na te istotne dla sprawy okoliczności żadnych świadków, którzy w spornych okresach razem z nim pracowali i mogliby potwierdzić charakter jego pracy.

Reasumując Sąd uznał, że wnioskodawca wykonywał prace w szczególnych warunkach tj. prace antykorozyjne i termoizolacyjne urządzeń i instalacji technologicznych oraz prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości pracując w macierzystym zakładzie pracy w okresie od 2 marca 1984 roku do 31 grudnia 1998 roku.

Po zaliczeniu tych okresów do szczególnego stażu pracy skarżący legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Zatem biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca w dacie złożenia wniosku spełniał jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki tj. ukończył 60 lat, a jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł ponad 25 lat należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z dniem ukończenia przez wnioskodawcę 60 lat, gdyż z tym dniem została spełniona ostanía przesłanka od której to prawo było uzależnione.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik tj. art. 98 k.p.c. zasądając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy kwotę 360,00 zł, na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).